

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 342. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064677568/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

en Mjæbbolle, stor som den, hvori Ættefæderen, Kong Fjølner, fandt sin salige Død: de Vædige på »Bjærget», Kis'es Søner, Værneskogens Nimroder!

Store Nisch: Fløtningschef Dahlman, Jærnets Svinger, Ulvens Bænemand, Bersærken fra alle Herremands-Fejder mod Bonde, Tater og Vilddyr, gnavede med sit blide Bærnesmil på et sovset Lårben – Pleje- og Brodersøn af brave Feltpreest Dahlman, som Ruslands Katarina fangede i 1787, og som i Alderens grå Dage, på Prækkestolen i Holmedal, finklerede lig en Sol af den store Keiserindes Ømheds-Gaver: Spænder, Nåde og Ringe, forkyndte de Renes og de Fattiges Evangelium ...

Steffan lukkede Øjnene. Blegnede ikke selv *deres* Lucias Glorie imod den, der strålede om dette troende, gumlende Åsyn, fra dets Barndoms Lærestunder mellem Farbroderen og hans Hjærtens-Ven, Nordens Alcibiades, Gustaf Maurits Armfelt, Gudernes, »Solkongens» og Kvindernes Yndling?

Hvor trallede den Pige, hvor sprang det Dyr, eller trallede den Bonde i Värmlands Skove, som ikke hine tvende Stores Plejesøn en Gang havde jaget og fældet?

Men nej – »Solkongen» var fældet, hans Sol gik ned, kun dens Genskær over denne Pande! Mens *deres* –

Se nu drak hun dem alle til med »Velkomsten», skummende af Gudmoders 100årige Øl, brygget af *hine* 100 År!

Og hun hilstes af Lenets Jægermester, Herrnan Adolf Falk af Gate, Guerilla-Chefen fra Krigen mod Norge, fra Lier og Magnor Bro, Føreren af Elfdals Kompagniets Tog bag Adlersparre mod Stockholm, at afsætte Vanhelligeren af tredje Gustafs Solfest, Bibeløget Gustaf den IV Adolf! Bænemand for 104 Bjørne og hint Karl Johans Fabeldyr i Stockholm: halvt Ulv, halvt Bjørn, alt Ondts Symbol, som han ramte i dets eneste, blodskudte Øje, da hver en anden Dødefug flyede for Dampen af dets Gab, løftede han dér, med sin Navnes, Falkens Blik under de hvide Bryn og dens Kløer som Fingre, sit Bæger mod hendes Velkomst. Og hendes Krønte tændte det 100årige Ølskum som en Glorie om hans eget 76årige Hoved.

Hvad sagde Barchäus på Jærnets største Dag? »Caesar, morituri te salutant!» At Steffan havde grædt og gruet for de Ord! Caesar, det var jo *ham selv, hans Tid*, alle Tiders Frugt!

Ja, med Bugen læsset op på Bordet imellem Flasker og Fade, med